

MIJN GETUIGENIS OVER MARIA, DE MOEDER VAN ALLE VOLKEREN

door Hollywood acteur Jim Caviezel

(Transcriptie van de presentatie van Jim Caviezel, gegeven op de “Wereld Gebedsdag voor Vrede door de Moeder van alle Volkeren”, Amsterdam 1 juni 2019).

Haar hand heeft mijn leven en mijn carrière geleid op ongelofelijke en – bij tijden - verbazingwekkende manieren. Bijvoorbeeld, ik had in 1998 geauditeerd voor een rol die elke grote naam in Hollywood begeerde – een rol in de volgende film van regisseur Terrence Mallick: *De Dunne Rode Draad*. Nu zat alles mij tegen, maar ik had tenminste een ontmoeting met Mallick. Ik reed naar zijn huis in Beverly Hills voor mijn ontmoeting om zes uur 's middags. Maar ik kon de auto niet uitstappen.

Geplaagd door twijfels aan mijzelf maakte ik het besluit, dat als dit geen succes zou hebben, als dit niet zou doorgaan, dan zou ik het moeten opgeven. Ik wilde niet de rest van mijn leven alleen maar meedrijven met de rest, mezelf afvragend of ik wel ooit consistent als een acteur zou werken. Het is nu zes uur. Ik zat nog steeds in de auto. Ik geloof in mijn hart dat de volgende tien minuten mijn leven voorgoed veranderden.

In mijn gedachten was ik de jongen uit Mount Vernon in Washington. Ik wilde basketbalspeler worden. Wat deed ik hier in godsnaam, bij het huis van Terrence Mallick? Ik ben een emotionele puinhoop, mijzelf ondermijnend in volle razernij, dus ik begon de Rozenkrans te bidden. Het is vijf over zes in de middag en ik ben in het midden van het Vierde Glorieuze Mysterie.

Weet u, zes maanden tevoren had mijn manager, die een beetje een katholieke mysticus was, mij gezegd dat ik zou moeten beginnen met iedere dag de Rozenkrans te bidden. Mijn vrouw Kerry had mij geleerd hoe ik deze moest bidden. Dus, de orders opvolgend, leende ik de Rozenkrans van haar grootmoeder – een kostbare antieke erfenis. Ik begon de kralen door mijn vingers te laten glijden en te bidden zonder dat ik zelfs maar de mysteries werkelijk kende.

Ik ben al vijf minuten te laat voor deze *zeer belangrijke* ontmoeting met de meest gewilde regisseur in Hollywood en ik heb mijn Rozenkrans nog niet af. Dus ik besloot vaart te maken. “Wees gegroet Maria, vol van genade... Wees gegroet Maria, vol van genade...” Wanneer ik tenslotte klaar ben met het *Wees gegroet, Koningin* is het tien over zes. Ik spring uit de auto, ren naar het huis en realiseer me dat ik de Rozenkrans nog in mijn hand heb. Ik draai me vliegensvlug om en sprint terug naar de auto om van het gebedssnoer af te komen. Ik open de deur van de auto en maakte een bewuste beweging om de Rozenkrans te laten vallen, wanneer ik dit gevoel krijg – recht hier in mijn hart – dat ik de Rozenkrans met me mee moet nemen. Dit was niet de eerste keer dat ik deze gewaarwording had...

De eerste keer dat ik deze ervaring had, was ik 19 jaar oud en zat ik in een theater in Mount Vernon, Washington. De film was afgelopen en buiten in de duisternis met alleen als vriend mijn basketbal (die op de stoel naast mij lag) – had ik een gewaarwording – recht hier (opnieuw in mijn hart) – die in mij de gedachte deed opkomen dat ik acteur hoorde te zijn. Hiervoor heeft God mij gemaakt. Dit is wat Hij van mij wilde. Het was mijn persoonlijk “Aankondiging”, een zeer diep bewustzijn van mijn roeping. Dus met tegenzin ging ik verder.

Mijn ratio kwam tussenbeide... Ik wist niets van acteren: geen agenten, geen managers, en ik kan nog geen zin onthouden wanneer ik daarmee mijn leven kan redden. Toch had ik deze overtuiging – deze verantwoordelijkheid!

Dus, terug op de stoep voor het huis van Terry Mallick besloot ik om de Rozenkrans met me mee te nemen en ik liep naar de voordeur. Het dienstmeisje deed de deur open. Rond haar hals hangt een Wonderdadige Medaille. Dus zeg ik, “Oh, je bent katholiek.” Ze zegt: “Nee, dat ben ik niet, ik ben Episcopaals.” Ze leidt me naar binnen en laat me het huis zien, een prachtige Spaanse haciënda. En terwijl we het plafond bewonderden, terwijl de vrouw in het midden van een zin is, krijg ik weer die gewaarwording in mijn borst, maar sterker dan ik het ooit had ervaren, en zonder nadenken haal ik de Rozenkrans uit mijn zak, onderbreek haar en zeg: “Dit is voor jou.” Ze schrikt en zegt: “Waarom deed je dat?” Er komen tranen in haar ogen. Ik zeg: “Ik weet het niet.” “Oh, mijn God”, zegt ze, “de vrouw die me deze medaille heeft gegeven, gaf me ook een Rozenkrans die ze van Moeder Theresa had gekregen. Maar ik was hem verloren. En ik bad vanmorgen dat God me een andere zou sturen. En toen kwam u binnen.” Nu breekt de vrouw in tranen uit en ik ben in shock; de Rozenkrans is tussen ons in en dan komt de regisseur binnen, Terrence Mallick. Toen hij begon met: “Liefje, wat scheelt er aan?” dringt het tot me door dat dit niet “het dienstmeisje” is. Dit is “mevrouw Terrence Mallick”, zijn vrouw! En ik dacht, je kunt beter een terugvlucht naar Mount Vernon boeken, knul.

Toen ik thuis kwam, vertelde ik mijn vrouw: “Schat, ik heb wat goed nieuws en wat slecht nieuws. Het goede nieuws is dat ik de rol krijg in *De Dunne Rode Draad*. Het slechte nieuws is dat de Rozenkrans van oma is verdwenen.”

Ik geloof dat de Rozenkrans en de voorspraak van Onze Lieve Vrouw leidden naar de eerste belangrijke rol van mijn carrière in “*De Dunne Rode Draad*” (tegen de wensen van de studio in). We zouden genomineerd worden voor zeven Academie Awards, inclusief voor de beste film.

We springen over naar het voorjaar van 2000. Er werd mij de rol aangeboden van Edmund Dantes in *De Graaf van Monte Cristo*. Het was een nieuwe bewerking van de klassieker van Dumas.

Dit was de eerste keer dat ik een film zelf moest dragen. En hier was ik, op het hoogtepunt van wat ik sinds lang wilde bereiken, maar ik had geen vrede. Ik heb Missen laten lezen voor deze film en geprobeerd te bidden, maar, net als jullie, ik was er nooit zeker van of mijn gebeden wel aankwamen... Toen gebeurde er iets verbazingwekkends.

We staan klaar om een centrale scène in de film op te nemen in dit grote huis op Malta. Het is het moment waarop de Graaf moet beslissen of hij bij zijn geliefde blijft, of haar verlaten om zijn wraak te voltrekken. En ik kijk omhoog naar het plafond alsof ik de beslissing overdacht. In werkelijkheid echter kijk ik naar niets – ik bedoel er is daar boven niets. Dan trekt de regisseur Kevin Reynolds, die een Baptist is uit Texas, mij opzij en zegt: “Laat me je tonen waar je naar zult kijken. Ik heb iets beneden in de hal gevonden en ik denk dat het werkt.” Hij neemt me mee naar zijn kamer, ongeveer 10 deuren verder en wijst naar het plafond.

Wel, ik ben in shock. Ik sta daar met open mond. Daar op het plafond is een fresco van de Onbevleete Ontvangenis van de Maagd Maria. Nu weet Reynolds niets van Maria of van de Katholieke Kerk. Dus ik zeg: “Heb je enig idee wat dat is?” En (op een Texaanse toon) zegt

hij “Jup” en hij verlaat de kamer. Ik aarzelde om iets aan dat “Jup” toe te voegen uit vrees dat hij de scène uit de film zou halen. Dus hield ik gewoon mijn mond. Maar het was een teken voor mij – een teken dat de Heer en Zijn Gezegende Moeder met mij waren. Door al mijn beproevingen was Maria altijd bij me geweest en had Zij mij geleid bij mijn hand en gebracht naar haar Zoon en mijn roeping. En als je *De Graaf van Monte Cristo* hebt gezien, dan weet je dat de scène in de film bleef. En ik ben er trots op te zeggen dat ik enige opnametijd heb gedeeld met de Moeder van God.

Toen, onverklaarbaar, kreeg ik een telefoontje van Mel Gibson. Nu had mijn agent niet gebeld en ook mijn manager niet, ik kende Mel Gibson niet en ik was niet bezig de rol te krijgen want niemand wist dat dit speelde. Gibson wil dat ik Jezus Christus speel. Hij wil dat iemand met de initialen van J.C., die ook nog eens 33 jaar is, de rol van Jezus Christus vertolkt. Toeval? Ik denk het niet.

Kort hiervoor bracht mijn vrouw mij in kennis met de boodschappen van Medjugorje. Dit zou een heel belangrijke rol spelen voor de verdieping van mijn liefde en dienst aan de Moeder van Alle Volkeren. Het was in Medjugorje dat ik mijn leven en mijn carrière als acteur toewijdde aan de Gezegende Moeder, waarbij ik de traditionele vorm van toewijding gebruikte van Sint Louis Marie de Montfort. Vanaf dat moment was alles wat ik deed in mijn leven en carrière in haar dienst, om met mij te doen wat Zij wilde. Ik geloof ook dat Medjugorje mijn hart voorbereidde om mijn “fiat” te geven om Jezus te spelen in *“The Passion of the Christ.”*

Het filmen van *The Passion of the Christ* bracht me zelfs nog dichter bij Onze Lieve Vrouw. Hoe meer je de Passie van Jezus ervaart, hoe meer begrijp je de *compassie* van Maria - de verbinding tussen Maria en haar Zoon. Welke Moeder lijdt niet wanneer haar kind lijdt?

Het spelen van Jezus in *The Passion* herinnert me ook aan de oproep van Sint Johannes Paulus II dat we allemaal “medeverlossers” moeten worden met Jezus en Maria.

Op de eerste de beste dag van de opnamen drong de menigte om me heen, sloegen de bewakers mij met de zweep, die mijn vlees raakte. Mijn arm was beknelde onder de zware balk toen er iemand het einde van het kruis hard de andere richting in trok. Mijn spieren verrekten zich en mijn schouder raakte uit de kom. Ik viel op mijn knieën, liet het kruis vallen en begroef mijn gezicht in het zand (deze “opname” blijft in de film). Elke dag nam ik dat ding op, het was als een boetedoening: het sneed in mijn schouder, veranderde mijn vlees in een boosaardig rode kleur en met elk uur dat voorbijging, werd het zwaarder.

Toen moest ik aan het kruis hangen. Het was november in Matera, Italië – vrieskoud – en ik ben daar boven op een rots, alleen bekleed met latex en een lendendoek. Op een kruis is het niet het bloedverlies waaraan je sterft, maar het gebrek aan zuurstof. Je stikt. Dus ik snak naar adem en mijn benen werden stijf. En dan, wat denk je: onderkoeling! Om mijn lichaamstemperatuur weer omhoog te krijgen, werden gasverwarmers ingezet. Toen ze dichterbij werden geplaatst, begonnen mijn tenen te bakken en de latex begon te smelten. En dat was voordat ik door de bliksem werd getroffen... en toen volgde spoedig... een open hartoperatie. Maar ik offerde al het lijden op, in eenheid met Jezus en Maria, voor het succes van de film, dat het zielen zou mogen leiden naar Christus. En dat deed het.

The Passion openbaart de duidelijk Bijbelse waarheid dat Maria, zoals geen ander, deelde in dat lijden van Jezus Christus, als “Medeverlosseres”. Zoals Sint Theresa van Calcutta uitriep:

“Natuurlijk is Maria de Medeverlosseres. Ze gaf Jezus zijn Lichaam, en het is het offer van zijn Lichaam dat ons redde.”

De scènes van de Passion verbeelden heel diep de rol van Onze Lieve Vrouw als Medeverlosseres met Jezus. In feite verklaarde een bekende Italiaanse journalist dat *The Passion of the Christ* ook gerechtvaardigd “*Het verhaal van Maria Medeverlosseres*” genoemd zou kunnen worden.

Bijvoorbeeld, het is in de film alleen Maria die begrijpt dat “het is begonnen” toen Jezus werd gearresteerd. Wat is begonnen? De verenigde zending van Jezus, de Verlosser, en Maria, de Medeverlosseres, om de wereld te verlossen.

Wanneer Maria de kruisweg gaat met Jezus, staat ze tegenover Satan. Zij is zijn tegenstander. De rol van Maria om met Jezus “de kop van Satan te verpletteren” is machtig gedramatiseerd.

In de scène van Calvarië geeft de stervende Verlosser zijn eigen Moeder, om de geestelijke Moeder te worden van alle Volkeren, wanneer Hij vanaf het kruis zegt: “Ziedaar uw Moeder” (Joh. 19, 27).

In de laatste scène van Calvarië wordt Maria een *levende Pietà* die het dode lichaam van haar Goddelijke Zoon vasthoudt en naar ons allen kijkt als onze *liefhebbende Medeverlosseres* die leed in eenheid met Jezus en ons allen oproept de prijs van onze verlossing te waarderen.

Er zijn veel diep theologische waarheden die Mel Gibson verweefde in *The Passion of the Christ*. In dit chaotische, verwarde tijdperk hebben we waarheid nodig.

En het is waar dat Maria de *Medeverlosseres, Middelaressen van alle Genaden en Voorspreekster voor de hele mensheid is! **Het is mijn hoop en gebed dat de Paus deze waarheid zal afkondigen als een Mariaal dogma, zo dat elk levend menselijk wezen zal weten dat ze een geestelijke Moeder hebben die hen bemint en die zal voorspreken om hen naar Jezus te brengen, hun ware Redder!***

Welnu, waarom is dit nodig als de waarheid over Maria al de waarheid is? Waarom heeft het een pauselijke afkondiging nodig? Wel, kijk een momentje in de Heilige Schrift wanneer Jezus aan de apostelen vraagt “Wie zeggen zij dat Ik ben?” Dames en heren, geloof me wanneer ik tot jullie zeg... Jezus leed niet aan een identiteitscrisis – Hij wist Wie Hij was – maar Hij wilde dat de waarheid werd verkondigd! Toen Petrus de waarheid aankondigde dat Jezus “de Christus was, de Zoon van de Levende God”, *alleen toen* stichtte Jezus de Kerk en het pausschap op de rots van Petrus, de eerste paus.

Ik geloof dat Jezus *de volle waarheid over Maria* wil – dat Zij *de geestelijke Moeder is van de wereld, de Medeverlosseres en Middelaressen, dat afgekondigd moet worden door de huidige paus*, zodat Onze Moeder haar “*volledige macht*” van voorspraak voor vrede, ware vrede voor de wereld kan gebruiken.

Mijn vrienden in Jezus en Maria, het huidige wereldtoneel laat een morele ineenstorting, natuurrampen en zelfs nog grotere wereldwijde dreigingen van oorlog en terrorisme zien zonder weerga die nu opdoemen in ons midden. De macht van Satan is evident, waar we ook kijken. Onze hele wereld is in wanhopige nood voor de vrede van Jezus Christus. En *Zijn*

vrede, zowel geestelijk als wereldwijd, zal alleen tot ons komen – zoals het oorspronkelijk kwam – door de persoon van Maria, onze Middelaressen en Voorspreekster!

In Fatima beloofde Onze Lieve Vrouw dat “op het einde mijn Onbevleete Hart zal zegeviereren en dat een periode van vrede aan de wereld geschonken zal worden.” Laten we vertrouwen in deze woorden van Onze Lieve Vrouw. Laten we bidden, in het bijzonder voor onze Eucharistische Jezus, om ware en blijvende vrede door de voorspraak van Maria, de Moeder van alle Volkeren.

Ze zal haar belofte houden, maar *wij moeten ons deel doen*. Zoals de Heilige Bernardus heeft geschreven, en zoals ik in mijn eigen leven heb gezien: “Je zult niet verdwalen als je haar volgt... je zult niet verloren gaan als je haar aanroept. Als Zij je bij de hand houdt, zul je niet vallen. Als Zij je beschermt, dan heb je niets te vrezen. Je zult niet moe worden als zij naast je is.” Maar je moet naar haar toekomen.

Mijn broeders en zusters, wees gelovig, roep uw Moeder aan, bid de Rozenkrans voor wereldvrede! Aanbid Jezus Christus in de Eucharistie en de Hemel zal antwoorden!

Voordat ik u verlaat: dit pad zal niet gemakkelijk zijn voor onze bisschoppen en leken die deze uitdaging en het gevecht aanvaarden om de wil van God te vervullen; dat is nooit een gemakkelijk pad... maar vanuit het Evangelie en vanuit het persoonlijke geloof van Moeder Theresa weerklinkt deze gedachte: “zalig zijt gij wanneer de mensen u haten... wanneer ze je buitensluiten en beledigen... en uw naam smaden als iets kwaads vanwege de Zoon der Mensen.” In de uiteindelijke analyse gaat het tussen jou en God... het was sowieso nooit tussen jou en hen.

**“Dus ja, je eigen naam
zal hier beneden wellicht niet verschijnen,
in de Hal van Roem van deze wereld.**

**In feite, je zal wellicht zo onbekend zijn dat niemand je naam kent;
de Oscars en de lof van mensen zullen wellicht nooit op je weg komen.**

**Maar vergeet niet, God heeft prijzen die Hij
op een dag zal uitreiken.
Deze menigte op aarde zal snel vergeten wanneer je niet aan de top staat;
ze zullen juichen als gekken
totdat je valt.
En dan zal hun lof ophouden.**

**God niet... Hij vergeet nooit.
En in Zijn Hal van Roem, enkel door te geloven in Zijn Zoon,
staat jouw naam voorgoed.**

**Ik zeg je, vriend,
Ik zou mijn naam niet verkopen,
hoe klein hij ook is,
die staat geschreven daar, achter de sterren
in de hemelse Hal.**

**In plaats van al de beroemde namen op aarde of de glorie die zij delen,
ben ik liever onbekend hier
en mijn naam daar boven hebben.**

(Geschreven door John Wooden).

Moge God u liefhebben, u bewaren en leiden alle dagen van uw leven.

Dank u.